

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Petra Mikeše a Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **Mgr. et Bc. L. J. N., Dis.,** zast. JUDr. Zdeňkem Klapkou, advokátem se sídlem nám. T. G. Masaryka 113/8, Prostějov, proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 118/16, Praha 1, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem se sídlem Školská 1736/12, Praha 1, proti rozhodnutí odvolacího senátu žalované ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. K 89/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, č. j. 5 A 211/2012 – 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí odvolacího senátu žalované specifikovanému v záhlaví. Tím byla zamítnuta odvolání stěžovatelky a kárného žalobce a potvrzeno rozhodnutí kárného senátu žalovaného ze dne

29. 6. 2012, sp. zn. K 89/2011. Prvostupňovým rozhodnutím jí bylo uloženo kárné opatření podle § 32 odst. 3 písm. d) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění do 31. 8. 2011 (dále jen „zákon o advokacii“) a to dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu jednoho roku. Kárného provinění se dopustila tím, že v souvislosti s kupní smlouvou ze dne 5. 11. 2011 uzavřela smlouvu o úschově, která neměla písemnou formu, na základě níž převzala od kupující na svůj účet do úschovy částku 450 743 Kč, kterou vyplatila prodávající ve třech splátkách, aniž by byly splněny dohodnuté podmínky výplaty úschovy. V tomto jejím jednání bylo shledáno porušení povinností stanovených v § 16 odst. 1, 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2, čl. 9 odst. 2 a čl. 9a Pravidel profesionální etiky ve spojení s čl. 1 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 7/2004 Věstníku, o provádění úschov peněz, cenných papírů nebo jiného majetku advokátem. Rovněž jí byla uložena povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů kárného řízení ve výši 3.000,-Kč.

[2] Městský soud se primárně ztotožnil s důvody, které byly uvedeny žalobou v obou rozhodnutích. V textu kupní smlouvy byla stěžovatelka označena jako advokátka, na svůj účet převedla peníze dle kupní smlouvy a zavázala se je dle dohodnutých podmínek vyplatit, jednala tedy při výkonu advokacie. I v případě, pokud by jednala v dané věci pouze jako soukromá osoba, byla by rovněž povinna dostát všem podmínkám z kupní smlouvy, neboť advokát je povinen i ve svém soukromém životě zachovávat a dodržovat požadavky poctivosti, čestnosti a slušnosti tak, aby svým jednáním nesnížil důstojnost a vážnost advokátního stavu. Právní forma uzavřené smlouvy mezi smluvními stranami byla bezpředmětná, neboť podstatným bylo toliko samotné jednání žalobkyně, k němuž byla z pozice advokátky povinna. Majetková újma na straně kupující jasně vyplývá z podkladů v kárném spisu, jakož i uhrazení kupní ceny na účet stěžovatelky. Žalovaná pochybila, pokud uváděla, že stěžovatelka zpracovala kupní smlouvu. Určení osoby zpracovatele smlouvy však nemá na posouzení věci vliv, a proto se nejedná o pochybení takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Při hodnocení svědeckých výpovědí lze přihlédnout i k osobním vztahům mezi účastníky a správní orgány proto nepochybily, pokud přisuzovaly vyšší váhu výpovědi osoby, která se stěžovatelkou nebyla v žádném osobním vztahu. Rozhodnutí dostatečně reagovala na námitky stěžovatelky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), a d) s. ř. s.

[4] K důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uvádí, že nezákonnost spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vyvození nesprávného právního závěru.

[5] Rozsudek považuje dále za nepřezkoumatelný podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť se soud nijak nezabýval, potažmo nevypořádal, s námitkami a důkazy, které

pokračování

stěžovatelka uvedla. Soud je považoval za nadbytečné a pouze se „naprosto ztotožnil“ se stanovisky žalované a tvrzeními podatelky stížnosti proti stěžovatelce.

[6] Závěrem navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatelka taktéž uvedla, že svojí kasační stížnost doplní podrobněji ve lhůtě 30 dnů. To však do dnešního dne neučinila.

[7] Žalovaná uvedla, že důvody kasační stížnosti jsou formulovány citací zákonných ustanovení a pokud je přesahují, jde o text natolik obecný, že konkrétní vyjádření téměř neumožňují. Není pravdou, že by se soud námitkami a důkazy nezabýval, což je zřejmé ze stran 7 až 11 rozsudku. Není ani pravdou, že by se městský soud s žalovanou zcela ztotožnil, když jí dílčí nedostatek vytknul. Navrhla proto zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupená advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Pokud jde o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pak nelze tvrzení stěžovatelky uvedená v kasační stížnosti považovat za projednatelný důvod kasační stížnosti. K formulaci žalobních bodů se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS, v němž uvedl: „*Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.*“ Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Jak poznamenala žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, stěžovatelka vymezila uvedený důvod kasační stížnosti v podstatě pouhou parafrází zákonného textu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. aniž by jakkoliv konkrétně specifikovala, které konkrétní právní závěry městského soudu a z jakého důvodu jsou nesprávné.

[10] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že kasační stížnost obsahovala dále uvedený řádný stížnostní důvod, a nebylo proto na místě vyzývat stěžovatelku k doplnění náležitostí kasační stížnosti dle § 106 odst. 3 s. ř. s.

[11] Soud se dále zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelné je i takové rozhodnutí, které řádně nereaguje na žalobní námitky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62). Nejvyšší správní soud však žádné takové vady v rozsudku neshledal.

[12] Pokud stěžovatelka namítala, že se soud zcela ztotožnil se závěry správního orgánu, pak taková námitka sama o sobě nemůže obstát. Pokud soud považuje závěry žalovaného správního orgánu za správné, pak je samozřejmě na místě, aby se s nimi ztotožnil. Za určitých podmínek to dokonce může učinit i pouhou souhlasnou poznámkou. V rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 -130, č. 1350/2007 Sb. NSS, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je-li rozhodnutí správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry žalovaného správního orgánu se souhlasnou poznámkou osvojil.

[13] Rozsudek městského soudu částečně spočívá na tom, že cituje ze závěrů správních orgánů a ztotožňuje se s nimi, což je přípustné, ale navíc obsahuje i samostatné právní a skutkové hodnocení. O tom ostatně svědčí i žalovanou zmiňovaná výtka vůči napadenému rozhodnutí, týkající se závěrů o zpracování kupní smlouvy stěžovatelkou.

[14] Nejvyšší správní soud ani nezjistil, že by se městský soud nezabýval některým ze žalobních bodů. Stěžovatelka ostatně ani neuvedla, který konkrétní žalobní bod měl městský soud opomenout. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že nepřezkoumatelnost spočívající v nevypořádání žalobních bodů nelze zaměňovat s jejich případně chybným vypořádáním. Pokud by se však stěžovatelka domnívala, že městský soud vypořádal některé žalobní body vadně, pak by to musela právně relevantním způsobem namítnout, neboť Nejvyšší správní soud přezkoumává kromě zákonem stanovených výjimek rozsudek krajského soudu pouze v rozsahu důvodů kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[15] Pokud jde o námitku neprovedení důkazů, pak ani této námitce nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Nejvyšší správní soud předně předesílá, že soud není povinen provést všechny navržené důkazy, ale pokud je neprovede, je povinen uvést, proč tak učinil (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, č. 618/2005 Sb. NSS).

[16] Stěžovatelka v žalobě navrhla k provedení důkazu výslech několika osob, aniž by upřesnila, k čemu mají být tyto osoby konkrétně vyslechnuty. Při jednání před městským soudem upřesnila, že mají být vyslechnuty zejména k okolnostem uzavírání

kupní smlouvy. V podání ze dne 7. 2. 2013 pak navrhla provedení důkazu letenkou a souvisejícími dokumenty, které měly dokládat, že se v době přípravy kupní smlouvy ani nenacházela v České republice. Navržené listinné důkazy byly soudem provedeny. Návrh na provedení výslechů byl zamítnut pro nadbytečnost s ohledem na přijaté právní závěry (viz poslední odstavec na str. 3 rozsudku). Ačkoliv není v rozsudku výslovně uvedeno které, je zjevné, že městský soud musel mít na mysli zejména jeho závěr o tom, že pro posouzení věci nebylo stěžejní, zda kupní smlouvu sepisovala stěžovatelka nebo jiná osoba (viz druhý odstavec na str. 10 rozsudku), případně též to, že by byla stěžovatelka kárně odpovědná i tehdy, pokud by v dané věci jednala skutečně jako soukromá osoba (viz poslední odstavec na str. 8 rozsudku).

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnosti důvodnou. S ohledem na to jí podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, náhradu nákladů právního zastoupení jí však Nejvyšší správní soud nepřiznal. Žalovaná jako orgán veřejné správy disponuje na svěřeném úseku veřejné správy dostatečnými znalostmi a zkušenostmi, pro něž musí být schopna kvalifikovaně hájit svůj veřejně mocenský akt v soudním řízení správním, včetně řízení o kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 – 87, č. 1260/2007 Sb. NSS). Není zřejmé, že by vynaložila ještě jiné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žalovaná ostatně ani přiznání náhrady nákladů řízení nežádala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. ledna 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu